

## “No serveix de res que et donin la raó”

Jordi Parpal, set mesos després de la seva dimissió com a tinent d'alcalde de Promoció Urbanística i Jocs Olímpics, ha concedit la primera entrevista

**Q**uan li demanem l'entrevista es mostra sorprès, fins i tot ens recorda que fa mesos que ha plegat de tot. Aquest tot era molt. El seu càrrec de tinent d'alcalde és complementava amb la presidència de l'Institut Municipal de Promoció Urbanística (IMPU) i de les societats AOMSA i VOSA, gestores de l'Anella Olímpica de Montjuïc i de la Vila Olímpica de Poblenou.

Es vol assegurar que no hi ha cap error. Que no ens hem despistat. Fa temps que la premsa no s'interessa per ell. L'allau d'interrogants plantejats els primers temps de la seva dimissió s'han convertit en un silenci total.

Ara, se'l troba en un despatx de la Rambla de Catalunya. Un despatx discret on per no haver-hi, no hi ha ni el seu nom gravat en una placa de llautó. Fa d'advocat. Fa set mesos era un dels homes amb més poder a Barcelona després de Maragall. Unes declaracions en època electoral dient que els pisos de la vila olímpica serien per la classe mitjana alta i un estadi olímpic amb goteres van crear mala maror al seu entorn.

La creació del *holding* olímpic que el relegava a un segon terme quasi representatiu va ser la gota que va fer vessar el got. Parpal va dimitir tancant un cicle de dotze anys dedicats, sobretot, a la política urbanística des de les files socialistes. L'existència del *holding* olímpic en mans de l'estat ha representat la inversió per part del govern central de seixanta mil milions de pessetes a Barcelona.

Parpal al llarg de l'entrevista

ta es torna a posar en el moll de l'os del polític. No hi ha dubte que per a ell passar els seixanta minuts de preguntes és un exercici d'intensitat. Contesta tots els interrogants amb una gran rialla. Només es posa seriós quan li demanem per les raons de la seva dimissió. No vol insistir en aquest tema. En canvi no té incovenient a explicar el contrast de vida que hi ha d'anar cada dia en cotxe oficial o anar en metro. O la diferència que hi ha de passar-te el dia manant a haver-te de portar la pròpia agenda. Se'n riu de tot això amb franquesa. Una conclusió clara de tots els contrastos: els polítics viuen massa tancats en el seu món.

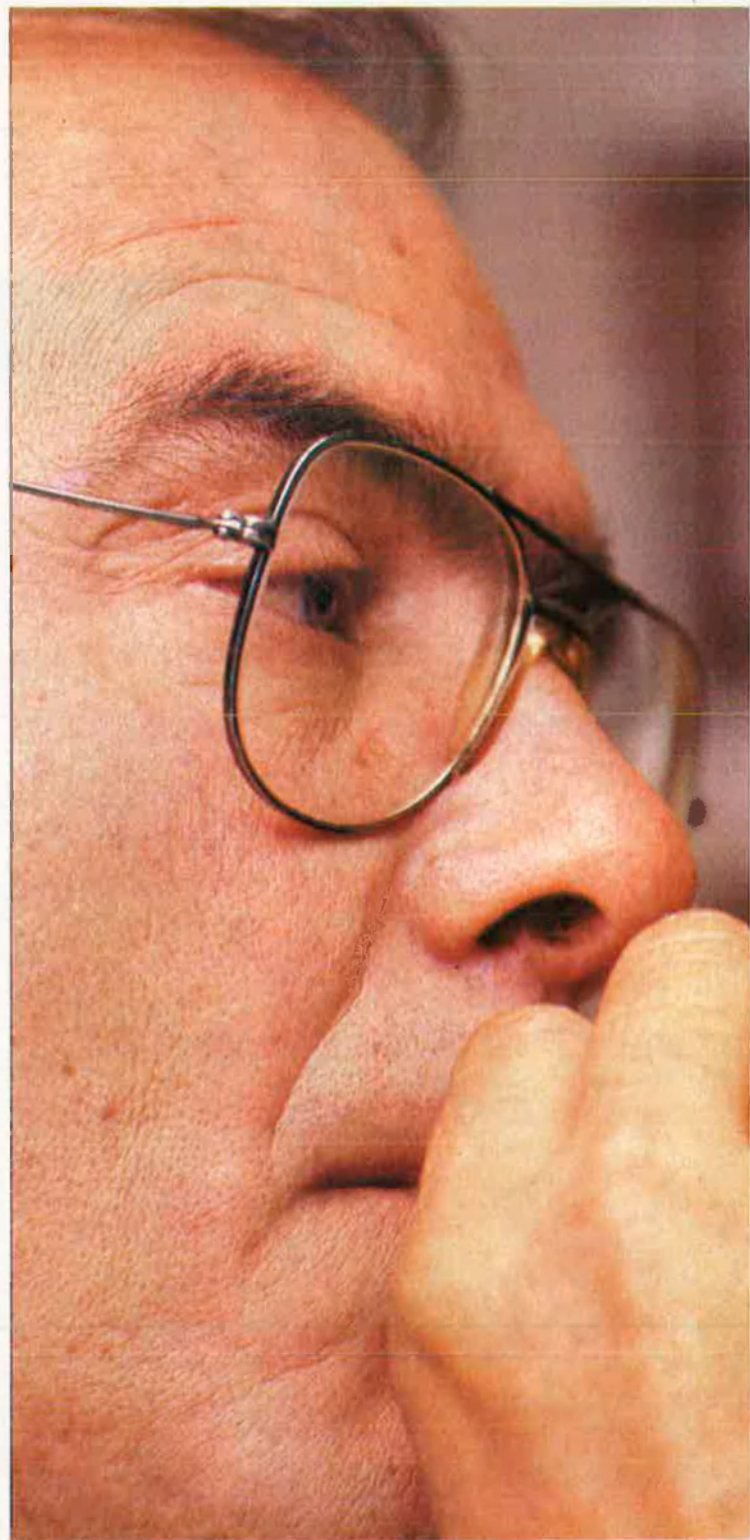
—*¿Quan va plegar va dir que es dedicaria a buscar un equip de veterans per a jugar a futbol. ¿Ja l'ha trobat?*

—Sí, però no m'he decidit encara. Primer vull fer un mica de *footing* i posar-me en forma. Sóc dels que veu una pilota i se'n va al darrere. Vaig estar catorze anys jugant a futbol. Aquest estiu em posaré en forma i veure si l'hivern que ve m'hi dedico.

—*¿A banda de tenir ganes de jugar a futbol, ¿què fa un polític quan plega?*

—Per una banda intentar resituar-se psicològicament, i per l'altra professionalment, cosa encara més difícil. Després de dotze anys de polític si t'ho has pres seriosament i t'has desconnectat de la vida professional tornar a començar de nou no és fàcil. Això sí, té una certa emoció fer-ho. Psicològicament cal assumir una certa tranquil·litat, que realment apareix.

—*¿Sorprès, aquesta tran-*



*quil.litat?*

—En el meu cas em feia una certa por. Però es tenen sensacions boníssimes. Una és començar a llegir el diari per la primera pàgina. M'he passat dotze anys agafant cada matí tots els diaris i anant directe a la informació local per veure que passava i per on me la fo-

tien. Ara, agafes un diari i comences pel Gorbaxov, pels lituans, i després vas passant pàgines i, també, arribes al cinturó i a l'estadi però lleigixes el diari d'una altra manera. Només aquest fet vol dir que tens una certa relaxació de la pressió. Vas més tranquil.

Una altra cosa que desco-

breixes és tornar a trobar la gent pel carrer. Abans anava de casa al cotxe oficial, del cotxe oficial al despatx, del despatx al cotxe oficial, i del cotxe oficial a casa. Si que et trobaves gent, però sempre gent del mateix cercle, un cercle molt tancat. Ara et trobes amics, gent que feia molts anys que no els veies. Te'ls trobes pel carrer i pares a enraonar.

—*¿La decisió de plegar va ser molt difícil?*

—Sí

—*¿Quant de temps la va rumiar?*

—Tres mesos

—*¿Durant aquest temps què pensava?*

—Que era una putada

—*¿Una putada no arribar al final?*

—Era un canvi de vida. Si no hagués passat res segurament jo hagués mort de polític en exercici. Era dur. També, després ho compenses veient com reacciona la gent, com els amics et responen i com el partit respon. Bé, ara ja està, ara el que em fa il·lusió és fer un despatx d'advocat que funcioni i tornar a la política algun dia però d'una altra manera.

—*¿Professionalment a què es dedica?*

—Faig d'advocat especialitzat en temes d'urbanisme i administratius. És el que jo sabia abans i que d'alguna manera respon al que he fet fins ara. Continuo amb l'urbanisme que és el que sé fer, però des del sector privat. Com sempre segueixo fent creativitat urbanística.

—*¿No hagués estat millor fer un fitxatge per una gran empresa com han fet altres col·legues seus?*

—Això són opcions. Per tenir un jefe, en Pasqual ja m'estava bé. Agafar grans empreses de clients ja m'interessa però no vull treballar exclusivament per a ningú

—*¿Es guanya més a la privada o a la pública?*

—La resposta és òbvia. És

parla molt dels polítics en termes pejoratius. La veritat és que es viu molt malament de polític. Jo espero que guanyaré més a la privada que a la pública. Encara no ho he aconseguit.

Els càrrecs polítics estan molt mal pagats. Un dels problemes que ha de resoldre aquest país és aquest. El polític, sigui del color que sigui, hauria de ser dels professionals més ben pagats del país perquè en el fons està treballant pel conjunt dels ciutadans i no pels seus interessos particulars. Hem de reivindicar la imatge del polític honest i d'alguna manera putejat. Això no vol dir que no hi hagi xoriços. Això és una altra història, perquè també n'hi ha entre els metges, els advocats, els enginyers...

Jo ho he viscut. He sortit de l'Ajuntament de Barcelona amb números vermells al compte corrent. I no és un mèrit meu. Com jo, qualsevol que no sigui un xoriço. La gent ho ha de reconèixer.

—*Vostè ha dit que un dels seus errors havia estat no cuidar les relacions públiques. ¿N'està aprenent?*

—Crec que a la vida sempre s'aprèn. Les experiències serveixen per aprendre. Aprendre a anar més amb compte per la vida i saber més per on van els trets, saber amb qui pots comptar i amb qui no pots comptar, vendre una mica més la teva imatge és important. Sí, crec que va ser un error i ja el tinc après. Ja no em passarà. Potser em caldrà adquirir una mica de mala idea per anar pel món.

—*¿A un polític li es imprescindible això?*

—Sí

—*Però, ¿el seu gran error quin va ser? ¿Dir que els pisos de la vila olímpica serien per a la classe mitjana alta o que l'estadi olímpic no estava en condicions?*

—*¿El meu error en què?*

—*El seu error polític*

—No. El que havia d'haver





dit sobre la meua marxa ja ho vaig dir llavors. L'estadi no hi té res a veure, ni els pisos de la vila olímpica tampoc. Ara, si em preguntes per aquestes dues coses et diré que jo vaig dir la veritat respecte als pisos de la vila olímpica. I, encara és així, el que passa és que ho vaig dir en plena campanya electoral i això va ser un error polític meu. Això dit abans o després de les eleccions no és el mateix que dir-ho al mig d'una campanya electoral. Però la veritat és que ara estan venent-se de la forma que jo vaig dir i ningú dels meus col·leges que van sortir als diaris desmentint-me, ara no ho desmenteixen. ¿Per què? Perquè llavors era campanya electoral.

El plantejament de la vila olímpica va ser sempre aquest, des del primer dia. Que no es podia fer la vila olímpica des del sector públic era clar; que es volia fer una vila olímpica que servís per recuperar la façana marítima de Barcelona i el desenvolupament del Poble Nou, també. Que això requeria una qualitat urbanística i un cert impacte, també es veritat. Per tot això vam acudir a la iniciativa privada. Un cop fet això era molt difícil convèncer els socis que són majoria que havien de fer vivenda social.

Si al final s'arriba a un acord i NISA ven a l'Ajuntament de Barcelona uns quants pisos a un preu raonable seria una sortida que em semblaria bé. Però aquesta no és la filosofia dels pisos de vila olímpica. I, això és el que jo vaig dir. Ara tothom ho diu.

—¿Tothom ho diu i estan venent-se?

—Tothom em diu "mira Jordi passa el que tú vas dir, tenies raó...". Però això no serveix de res. Com un dia en el Parlament de Catalunya quan vaig fer el discurs defensant la no-disolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona, em van aplaudir i em van venir alguns diputats d'altres grups per dir-me "Jordi tenies raó però continuarem votant en contra". No serveix de res que et donin la raó.

—¿I l'estadi?

—Quant a l'estadi també s'ha demostrat. Hi havia dos tipus de defectes. Uns purament de projecte. Tots plegats, però tots plegats, ens vam equivocar en el concepte del projecte que havíem fet. Era molt obert i en el primer moment que hi va haver una pluja forta es va veure que no podia ser i que s'havia de tapar. Després, un altre defecte va ser que faltaven dos mesos, com es necessiten en tota obra per anar veient el que està mal acabat.

No vam tenir aquests mesos per repassar-ho. No va passar res més que això.

—¿La creació del holding olímpic va ser decisiva per la seva dimissió?

—Aquest és el punt clau, ja ho vaig dir. La creació del holding i per tant la disminució del meu paper. Cosa que vaig entendre perfectament perquè l'Ajuntament de Barcelona s'estalviava seixanta mil milions de pessetes. Jo vaig defensar la creació del holding, però ja sabia que això repercutia en el meu paper. Aquest és el punt més important. La resta són anècdotes.

—Vostè havia estat a l'Associació de Veïns, després ha estat tinent d'alcalde de Barcelona, entre molts altres càrrecs, i ara torna a estar al carrer. ¿Per què els polítics tenen actituds contradictòries segons el lloc que ocupen?

—Una cosa és estar a l'oposició, una altra és estar governant i una altra és estar en el moviment ciutadà. Són tres situacions diferents. D'estar a l'oposició o al govern ja hi ha canvis. Ni jo hagués dit algunes coses que vaig dir com a diputat del Parlament de Catalunya estant a l'oposició si hagués estat a la Generalitat, ni el senyor Cullerell diria coses que diu si hagués estat al

govern. Es diferent tenir responsabilitats o no tenir-les. Però els objectius que et fixes són els mateixos. El que canvia és la situació.

En el moviment ciutadà igual. Jo no crec que hi hagi cap diferència fonamental d'objectius entre la política de govern socialista de l'Ajuntament de Barcelona i el que defensa el moviment ciutadà. Quant als objectius busquem el mateix. Crec que el moviment ciutadà sense renunciar al que està fent hauria de trobar camps de participació, camps de cogestió, més que de denúncia. Aquesta via últimament ja ha començat. Crec que és bona la funció de denúncia. Com a socialista crec que l'hem de defensar i l'hem de potenciar. Ara, crec que a vegades s'haurien de preocupar més de temes de gestió d'equipaments, de casals de barris que farien també que el moviment ciutadà sortís més del seu món tancat. Cada vegada en són més: quatre consociats i prou.

—Però, per posar només un exemple, la manca de vivenda social és una evidència.

—Tenen tota la raó a denunciar-ho.

—¿Com quedem?

—Tenen tota la raó de dir: a Barcelona falten vivendes socials, vivendes per a joves. Te-



nen tota la raó, però no és un problema de la vila olímpica. S'haurien d'haver fet alternatives de vivendes d'aquest tipus.

—Però l'ajuntament no ofereix aquesta alternativa perquè està fent la vila olímpica.

—Aquest és el problema. El moviment ciutadà té raó quan diu que falta vivenda pública aquí i a tot arreu. Crec que l'ajuntament té raó quan diu que la Vila Olímpica no és el lloc. ¿On falla? Que s'haurien d'haver fet en un altre lloc. I, d'això en som tots responsables, jo el primer.

—¿Aquesta contradicció la porta dins?

—Veig els errors del mètode de treball de les administracions. Veus que les coses s'eternitzen. A vegades els polítics vivim obsesionats pel nostre món que està realment molt desconnectat de la societat. Això és el que veus quan ets fora. Crec que el hem fet en línies generals és bo.

—¿La tàctica política no passa massa sovint davant l'estratègia?

—Sí, absolutament. I el problema immediat de cada dia et passa per damunt de l'objectiu. Evidentment. I, la reunió de les dotze et fa que no puguis pensar en la política que has de fer. Això és un mal de totes les administracions.

¿Què passa amb en Felipe que no surt de la Moncloa? ¿Què passa amb en Pujol que només pensa en el seu partit? No sé en altres països. Però aquí ho veig en tots. Estem massa tancats en nosaltres mateixos. I en veure què diu aquell i què diu l'altre, i les esmenes, i la lluita interna o la lluita externa entre partits o persones. Això és un defecte

—¿Un defecte etern?

—Penso que amb temps, amb paciència i pensant més amb el ciutadà, amb el que és i amb el que pensa, es pot trobar una solució. Cal trobar nova imaginació. Hi ha problemes nous en el món de la ciutat que encara no sabem com agafar.

—¿Per exemple?

—Ecologia, medi ambient i territori. Ara ja no es tracta dels obrers del segle XIX a Manchester, o dels obrers a la Seat als anys seixanta. L'altre dia una paleta d'una empresa que jo assessoro estava cobrant cinc-cents mil pessetes al mes. ¿On estant els nous problemes de la nova esquerra?, doncs per aquí. Hi ha dos camps que s'han d'atacar: països rics i països pobres, nord-sud i ecologia i medi ambient. L'esquerra ha d'anar per aquí.

—Però l'immediat continuarà passant al davant...

—Si fas dos metres més de

llosa a Nou Barris, què cony has de parlar del tercer món o de la capa d'ozó. O quan estàs preocupat per un altre regidor que ha dit no se qué, que si et treu competències o no te'n treu. Ens passem la vida pensant en això.

—¿Això li ha passat?

—Sí. Molt. Massa

—¿Podria explicar-ho més?

—Això passa a totes les administracions

—S'ha parlat molt de les seves discrepàncies amb Pasqual Maragall. ¿A aquestes discrepàncies se'ls pot posar contingut?

—No se n'ha parlat mai.

—La premsa ho ha escrit.

—No hi hagut discrepàncies. Hi ha hagut discussions en temes, però no discrepàncies. En algun concepte potser hem discrepat. Per posar-te un exemple potser jo vaig tenir una idea diferent de participació i descentralització ciutadana que en Pasqual. Però això no és una discrepància. S'ha jugat molt amb discrepàncies que no han existit.

—¿Pasqual Maragall és molt hàbil?

—No. És genial, molt tossut i molt convençut del que vol. Però l'habilitat en el sentit que s'entén aquesta paraula no és la seva virtut, la qual cosa admiro. Quan és diu que un polític és hàbil, sempre m'imagi-

"Quan es diu que un polític és hàbil, sempre m'imagino en Miquel Roca, que és capaç de negar-se a si mateix quinze vegades".

no en Miquel Roca, que és capaç de negar-se a si mateix quinze vegades.

—¿Encara vol estar al costat d'en Pasqual Maragall quan s'inaugurin els Jocs?

—No. Això no ho he dit mai. Evidentment em fa il·lusió veure els Jocs, però no demano estar a la tribuna perquè sé que no em pertoca. Estaré en un lloc o altre, però al costat d'en Pasqual no perquè hi ha molts reis al davant. Jo vaig acabar el meu discurs de comiat de l'ajuntament dient: vull que em guardis un lloc a la inauguració quan tu, alcalde, inauguris els Jocs de Barcelona. Amb això volia donar a entendre el meu convenciment que Maragall continuaria sent alcalde quan es fessin els Jocs, no que em guardés un seient. Es veu que ho vaig fer tant complicat que ningú no em va entendre.

—¿Té actualment alguna aspiració política?

—No. Et puc dir que m'ho tornaré a replantejar quan el partit socialista governi la Generalitat de Catalunya, que serà aviat.

—¿Aviat?

—Jo crec que sí. De debó, això em faria il·lusió perquè crec que a Catalunya seria un canvi radical.

Assumpció Maresma